

Sygn. akt IV CSK 617/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko W. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt XII Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 kwietnia 2016 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 20 września 2012 r., którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanego kwoty 60 020 zł z odsetkami tytułem rozliczenia wynagrodzenia otrzymanego od B. B.. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii granic rozpoznania środka zaskarżenia przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 378 § 1 k.p.c., wywołujących wątpliwości na skutek utrzymania rygorystycznego systemu prekluzji dowodowej

w postępowaniu gospodarczym (art. 479¹² - 479¹⁴ k.p.c.). Poza tym skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „...ponieważ Sąd Okręgowy w G. oddalając powództwo przyjął ustalenia Sądu I instancji jako własne, choć pominął (względnie zaniechał omówienia) w uzasadnieniu wyroku szeregu okoliczności i zarzutów podnoszonych przez powoda w apelacji, a omówionych także obszernie w uzasadnieniu niniejszego zarzutu kasacyjnego (...)”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez niego przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., trzeba przypomnieć, że w przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie wykazał, by zasygnalizowane przez niego zagadnienie prawne czyniło zadość przytoczonym wymaganiom. Uszło uwagi skarżącego, że problematyka kognicji sądu drugiej instancji została szczegółowo wyjaśniona w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, której nadano moc zasady prawnej (zob. OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Skarżący nie przytoczył argumentów wskazujących na potrzebę ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego w odnośnej kwestii, potrzeby takiej nie uzasadnia bowiem powołanie się na prekluzję dowodową w postępowaniu gospodarczym. Wypada przypomnieć, że sprawa niniejsza była już rozpoznawana przez Sąd

Najwyższy na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 stycznia 2014 r. Spór między stronami koncentruje się natomiast głównie wokół oceny dowodów i ustaleń w zakresie podstawy faktycznej, nie zaś wokół istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, jego wywody są bowiem powtórzeniem uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

I.n